

og Børn. Det er Nødvendigheden, der tvinger de forskellige Mennesker til at finde sig i Forhold, som de slet ikke ønske. Det er Evnen til at gøre sig andre Mennesker underdanige, der bevirker, at det paalægges ubeskyttede Personer at arbejde længere, end deres Kræfter og deres Sundhed tillade. Der er Profit ved at lade andre arbejde for sig, og saa længe det er saa, at nogle ere nødte til at sælge deres Arbejdskraft for at leve, vil der altid være Brug for Beskyttelse, og det er urigtigt her i Tinget at tale om Frihed, naar man ved, at en stor Del af Samfundets Borgere ikke have Evne til at hævde Frihed for sig. Med disse Bemærkninger skal jeg ganske overlade til Tinget, hvorledes det vil stille sig til det Ændringsforslag, som det ærede Medlem er Medforslagsstiller for.

Maa jeg dernæst gøre en ganske kort Bemærkning til den ærede Ordfører, som sagde, at han ikke maa betragtes som afvejende, naar han gjorde den Bemærkning, at Vedtagelsen af mine Forslag vilde medføre Vanskeligheder for Lovens Gennemførelse. Jeg vil gerne spørge, hvorfor vel dette skulde blive Tilfældet. Forholdet er, som det synes at fremgaa af den ærede Ordførers Udtalelser, det, at han over for de væsentligste af disse Forslag ikke stiller sig som absolut Modstander, og naar jeg undtager et enkelt Punkt, holde mine Ændringsforslag sig til den Ramme, Regeringen selv har foreslaaet. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, naar Tinget vedtager Forslag, som Regeringen har fremsat, at det da ikke skulde kunne lykkes Regeringen at føre Loven igennem i det andet Ting. Vi pleje jo ellers ikke i Folketinget saaledes paa Forhaand at vise en vis Frygt for, at det andet Ting ikke skulde synes om de Forslag, vi vedtage. En Vanskeliggørelse af Lovforslagets Gennemførelse her i Tinget eller paa dets videre Gang kan kun bero paa to Ting, enten at de Forslag, man vedtager, ere saadanne, at Ministeren paa Forhaand vil sige, at han ikke kan slutte sig til dem, eller at man er overbevist om, at de umulig kunne gennemføres i det andet Ting, men det er tidsnok at tage Hatten af, naar man ser Herren, og at gøre Indrømmelser til det andet Ting, naar Forslaget har været til Behandling der. Jeg er overbevist om, at det vilde være en højst uheldig Lovgivningspraksis at komme ind paa, om man, navnlig i dette Ting, vilde stryge Flaget over for visse Spørgsmaal af Hensyn til, hvad man kunde tænke sig vilde være det andet Ting ubehageligt.

Men for Resten kan jeg ikke tænke mig, hvorfor man skulde gaa mod det. Til Trods for, hvad Ministeren sagde, staar det dog fast, at han, da Sagen var til 1ste Behandling her, stærkt fremhævede, at Forslaget ikke havde en Tanke, ikke et Princip, som ikke var godkendt i andre civiliserede Lande. Den højtærede Minister hævdede meget stærkt, at det gjaldt baade dette Princip og dets Enkeltheder, at man kunde finde Forbilledet dertil. Det var det, jeg mente, naar jeg forleden fremhævede, at den højtærede Minister slog et stærkt Slag for sit Lovforslag, som det gjorde mig ondt, at han nu syntes at omfatte med noget mindre Varme. Jeg gjorde samtidig den Bemærkning, at den nuværende højtærede Indenrigsminister i mine Tanker havde mange Betingelser for at kunne gennemføre et saadant Lovforslag. Jeg tænker her just ikke paa den højtærede Ministers politiske Stilling — i denne Henseende adskiller han sig paa ingen Maade fra sine Kolleger — men paa den særlige Stilling, han indtager til dette saglige Spørgsmaal. Fra alle Sider anerkendes det, at den højtærede Minister har sat sig godt ind deri, og at han har Interesse for den Sag, som her omhandles. Jeg siger derfor, at naar man er saa gunstig stillet i en i øvrigt gold politisk Periode, er der en stærk Opfordring for den højtærede Minister til at søge at faa sine Tanker fremmede og ikke lade dem falde paa Halvvejen.

Jeg skal ikke i al Almindelighed komme ind paa at gennemgaa de Bemærkninger, som den ærede Minister har gjort til mine Ændringsforslag, jeg skal kun omtale et Par enkelte af dem. Af den højtærede Ministers Udtalelser om mit Ændringsforslag Nr. 2 om en Udvidelse af de Virksomheder, som kunne inddrages under Tilsynet, fremgik det, at han i Princippet ikke havde noget derimod, naar det drejede sig om faste Virksomheder, men at det ikke lod sig gøre, naar Talen var om Virksomheder, som vare midlertidige, altsaa saadan noget som Baneanlæg, Vejanlæg, Bro- og Dæmningsarbejder osv. Man maatte saa give Dispensationer, og da maatte man hellere gaa den Vej, at man fik kommunale Tilsyn. Den ærede Minister gjorde ogsaa opmærksom paa, at der ved saadanne Virksomheder ikke beskæftiges Børn eller Kvinder. Heldigvis tror jeg heller ikke, at det almindeligt er Tilfældet, men der beskæftiges ofte mange unge Mennesker ved saadanne Arbejder, og jeg synes, at det er ganske naturligt,